

Sinut-lehti 2017

Teema: SisarUUS

Kiitos, kun uskalsitte

Yhdellä puolella

Tämän Sinut-lehden aiheena ovat sisaruussuhteet ja etenkin sijoitettujen sekä perheessä asuvien biologisten lasten väliset suhteet. Tämä on tärkeä aihe, sillä ovathan sisaruussuhteet parhaimmillaan elämän pisin ihmissuhde.

Minun perheeseeni on sijoitettu lapsia, enkä muista aikaa ennen heitä. Tällä hetkellä meillä on neljä sijoitettua, ja he kaikki ovat minulle sisaruksia. Perheessämme ei millään tavalla näy, kuka on sijoitettu ja kuka biologinen lapsi. Tämä on ideaalitila, eikä näin varmasti kaikissa perheissä ole.

Sijaissisaruksiini muodostuneet suhteet ovat mittaamattoman arvokkaita, koska olen saanut elämäni neljä ihanaa ihmistä ja uskon näiden ihmissuhteiden olevan koko elämäni pituisia. Tämän takia sijoitettujen lasten suhdetta biologisiin sisaruksiinsa ja perheessä oleviin muihin lapsiin tulisi tukea, jotta sijoitetut lapset ja nuoret voisivat saada ympärilleen turvallisia ihmissuhteita.

Sisaruussuhteessa ei ole väliä, onko sisaruus todistettavissa verikokeissa tai näytetäänkö samalta. Tärkeintä on tunnetason yhteys ja aito halu ottaa uusi lapsi osaksi perhettä. Sijaissisar jakaa omat ja ainoat vanhempansa sellaisen lapsen kanssa, jonka biologiset vanhemmat eivät syystä tai toisesta pysty juuri silloin hänestä huolehtimaan. Lastensuojelussa tulisikin panostaa ja pyrkiä siihen, että myös lapset kokisivat olevansa yhdellä puolella, yhdessä perheenä.

Outi Mononen
Suomen Sijaiskotinuorten johtokunnan puheenjohtaja

Gallup

1 Keitä kuuluu perheeseesi?

2 Mikä on suhteesi sijaisperheeseesi ja sijaiskodin nuoriin sijoituksen jälkeen?

3 Missä asioissa perhe on koossa?

Prissu, 21 v.

- 1 Sijaisperheeseeni kuuluu kaksi muuta sijoitettua, perheen neljä omaa biologista ja yksi myöhemmin tullut sijoitettu nuori.
- 2 Sijaisperhe on kuin oma perhe, koska olen asunut siellä niin pienestä. Vaikea kuvitella muuta...
- 3 Perhe on koossa, kun on juhlia, esimerkiksi kastejuhla. Toisinaan myös hyvä ruoka ja tv:n katselu tuovat yhteen.

Tiina, 18 v.

- 1 Perheeseeni kuuluu kihlattu ja kaksi kissaa.
- 2 Olen tekemisissä sijaisperheeni kanssa ja yhteydessä perheen nuoriin. He ovat minulle rakkaita yhä.
- 3 Minä ja perheeni olemme koossa arjessa. Sijaisperheeni kanssa tapaamme silloin tällöin.

Soitsu, 24 v.

- 1 Sijaisvanhemmat, kaksi isompaa sijaissisko, perheen biologiset lapset sekä kaksi sijoitettua pikkuveljeä. Lisäksi perheeseeni kuuluu biologinen isäni, oma veli ja serkut sekä poikakaveri. Tietty hyvät ystävätkin ovat perhettä.
- 2 Mulla on tosi läheiset suhteet sijaisperheeseen, varsinkin sijaisäidille voin kertoa elämän ilot ja surut. Kutsun heitä äidiksi ja isäksi, koska he myös ovat sitä. Perheen ei tarvitse olla verisukua, jotta voisi sanoa äiti tai sisko. Myös perheen nuorimpiin poikiin minulla on hyvät välit, vaikken heitä usein näekään.
- 3 Side, joka perheen on muodostanut, pitää meidät yhdessä.

Kiitos, kun uskalsitte!

Olen 18-vuotias, omillani asuva nuori nainen Etelä-Pohjanmaalta. Arkeni rullaa ihan niin kuin kenen tahansa tavallisen 18-vuotiaan nuoren arki: on kodinhoitoa, kaupassa käyntiä, siivoamista, ruuanlaittoa, raha-asioiden hoitoa ja niin edelleen.

On kuitenkin pieniä asioita, jotka erottavat minut muista tavallisista nuorista. Olen nimittäin historiani takia jälkihuolto-ikä.

Minä tulen perheestä, joka olisi voinut olla kuin mikä tahansa suomalainen perhe. Perheessäni oli kuitenkin sairaus nimeltä alkoholismi. Alkoholismi vei vanhempani aiheuttaen heille mielenterveysongelmia ja väkivaltaisuutta, josta minä ja kaksi sisarustani kärsimme viattomina.

Iso vastuu

Arki tuolloin oli todella raskasta. Meidän perheelle tarjottiin avohuollon tukitoimena perhetyöntekijän

kotikäyntejä ja myöhemmin tukiviikonloppuja perhekodissa ja tukiperhetoimintaa, mutta ne eivät auttaneet, sillä vanhempani osasivat peitellä ongelmaansa.

Minä pidin huolen itsestäni ja pienemmästä sisarestani kaikella voimalla ja taidolla, jolla alakouluikäinen vain pystyi. Yritin suojella sisartani ja samalla estää vanhempien keskinäisen väkivallan. Koulussa asioista ei kehdannut puhua, ja apua me sisarukset emme osanneet pyytää.

Opimme myös valehtelemaan haavojen ja mustelmien alkuperästä. Minulle humalaiset aikuiset, epämääräiset vieraat ja väkivaltaisuus olivat normaalia arkea, kunnes eräänä elokuisena iltana vanhempien riita yltyi niin pahaksi, että jouduin soittamaan ambulanssin. Olin tuolloin 11-vuotias.

Ambulanssin soittaminen johti automaattisesti lastensuojelu-ilmoitukseen. Sen johdosta

sosiaalityöntekijät tulivat seuraavana päivänä koulullemme. He kertoivat vievänsä minut ja sisareni turvaan Seinäjoelle lastensuojelulaitokseen. Siitä alkoi minun lyhyt lapsuuteni ja pitkä traumaista toipumiseni.

Omia tyttöjä

Asuin laitoksessa 13-vuotiaaksi asti, kunnes minulle ja sisarelleni löytyi vihdoinkin sijaisperhe, joka rohkeni ottaa minutkin kotiinsa asumaan. 13-vuotiaan, murrosiän kynnyksellä olevan nuoren ottaminen omaan kotiinsa on varmasti arveluttava tilanne, ja toki riippuu paljon nuoren luonteestakin, millainen persoona sieltä tulee.

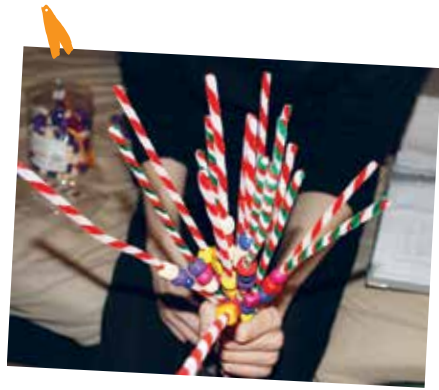
Minun sijaisvanhempani uskalsivat ottaa minut ja sisareni omiksi työtöikseen ja antaa meille kullan arvoisia kokemuksia, joita lapset tarvitsevat. Harmi vain, että minun kohdallani lapsuuden leikit ja lapsen vilpitön luottamus aikuisiin jäi lyhyeksi.

Murrosikäni oli yllättävän rauhallinen, mutta sijaisvanhempani jaksoivat olla jyrkät ja pitävät seinä, jota vasten saatoin pahimpina aikoina kapinoida. He myös ottivat kopin, kun meinasin pudota syvälle.

Minun sijoitukseni on ollut kokonaisuudessaan esimerkillinen ja hyvä ja se on kantanut minua kohti itsenäistä elämää. Jälkihuolto toimii hyvänä tukena minulle. Olen todella kiitollinen kaikille aikuisille, jotka ovat nähneet vaivaa minun pelastamisessani.

-Tintiaani

Tule leirille!

Sinujen viime talven Talviriehaan Rymättylään saapui 12 leiriläistä ja 5 ohjaajaa. Osa leiriläisistä oli sijaisperheen biologisia ja osa sijoitettuja nuoria. Leirin alkajaisiksi kaikki olivat vähän jännittyneitä ja väsyneitä pitkän kävelymatkan jälkeen. Ensimmäisenä iltana tutustuimmekin toisiimme vessapaperi ja jono -leikin voimin.

Ensimmäinen varsinainen leiripäivä alkoi valokuvasuunnistuksella. Sen jälkeen vuorossa oli sratego-leikki eli lipunryöstön tyyppinen peli.

Iltapäivällä jaoimme omia tarinoitamme, jonka jälkeen rentouduttiin saunoen ja pelaillen. Viimeisenä päivänä siivottiin, kerrottiin positiivisia asioita toisistamme ja annettiin palautetta leiristä.

Sijaisperheiden nuorten leirille kannattaa tulla, koska sieltä saa uusia kavereita, on hauskaa ja saa vertaistukea.

Teksti Tuomas
Kuvat Anne

Mikä on möykky?

Möykky on karvainen otus, joka on ollut aina olemassa ja joka tulee esiin juuri silloin, kun ahdistaa. Erityisesti se näyttäytyy sijoitetuille lapsille ja nuorille tai aikuisille, jotka ovat olleet sijoitettuja ja joilla on erityisen surullinen elämänhistoria.

Nämä lapset, nuoret ja aikuiset ovat avain, jolla saadaan Möykky tulemaan näkyväksi. SINUT ry tar-

vitsee Möykkyä tukemaan sinua, pitämään huolta siitä, että Möykky pysyy kesynä ja että sinä voit elää tasapainoisempaa elämää.

SINUT ry on valmis ottamaan Möykyn maskotikseen. Kun näet iloisen Möykyn jossakin, tiedät, että SINUT ry tekee hyvää työtä!

Lue lisää: www.sinut.fi

Sarjakuva

Tämän lehden sinu(i)lle tekivät:

SINUT ry:n johtokunta

Outi Mononen, Heikki Mustonen,
Tiina Niemi, Arttu Savioja ja Tuomas Vuorinen

Taitto

Kirsi-Marja Nurminen

Julkaisija

Sinut ry, Perhehoitoliitto ry

Painopaikka

Forssa Print

Yhteystiedot

Nuorisotyöntekijä Anne Jokiranta
anne.jokiranta@perhehoitoliitto.fi
www.sinut.fi | www.facebook.com/sinutry | Insta [sinutry](https://www.instagram.com/sinutry) | Twitter [PHLnuoriso](https://twitter.com/PHLnuoriso) | Sinut-nuorten
WhatsApp-ryhmään pääset
mukaan numerossa
040 310 1447

Perhe-
hoitoliitto

